

Sygn. akt I C 525/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2019r

Sąd Rejonowy w Gdyni – Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Nowicka - Midziak

Protokolant: Małgorzata Wilkońska

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2019r w Gdyni

sprawy z powództwa M. J.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 11 320,39 zł. (jedenaste tysięcy trzysta dwadzieścia złotych trzydzieści dziewięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

- od kwoty 11 217,02 zł. od dnia 11 lutego 2017r do dnia zapłaty

- od kwoty 103,37 zł. od dnia 31 maja 2017r do dnia zapłaty;

2. umarza postępowanie w sprawie co do kwoty 4 944,84 zł. (cztery tysiące czterdzieści cztery złote osiemdziesiąt cztery grosze);

3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5 126 zł. (pięć tysięcy sto dwadzieścia sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

4. nakazuje ściąganie od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 1 386,59 zł. (jeden tysiąc trzysta osiemdziesiąt sześć złotych pięćdziesiąt dziewięć groszy) tytułem brakujących kosztów opinii biegłego.

Sygnatura akt: I C 525/17

UZASADNIENIE

Powód M. J. wniósł pozew przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W., domagając się od pozwanego zapłaty kwoty 16.161,86 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 lutego 2017r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że w dniu 11 stycznia 2017r. jego samochód marki T. o numerze rejestracyjnym (...) został uszkodzony w wypadku komunikacyjnym, którego sprawcą był kierujący posiadający umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartą z pozwanym. Decyzją z dnia 10 kwietnia 2017r. pozwany przyjął odpowiedzialność za szkodę i wypłacił powodowi odszkodowanie w kwocie 22.797,28 zł, zgodnie ze sporządzoną przez siebie kalkulacją. Uznając, że kalkulacja została sporządzona w sposób nieprawidłowy, powód zwrócił się o pomoc do niezależnego rzeczoznawcy, który uzasadniony koszt naprawy określił na kwotę 38.959,14 zł. Nadto, nie mając specjalistycznej wiedzy w zakresie dochodzenia roszczeń powód zgłosił się po pomoc do radcy prawnego, który wezwał pozwanego do dopłaty odszkodowania w kwocie 16.161,86 zł. Jak wskazuje powód w przedmiotowej sprawie istota problemu sprowadza się do zaniżenia przez pozwanego odszkodowania poprzez

zastosowanie stawek za prace blacharskie i lakiernicze w wysokości 55 zł/rbg, które rażąco odbiegają od występujących na rynku, zastosowanie cen części zamiennych w miejsce uszkodzonych części oryginalnych (spoiler, maska silnika, reflektory lewy i prawy, błotnik przedni), bezzasadne pomniejszenie cen części zamiennych o 24 % oraz zastosowanie nieuzasadnionego współczynnika odchylenia z tytułu kosztów materiału lakierniczego o 40%. Powód podniósł, że pojazd miał wszystkie części oryginalne i części te nie posiadały wcześniejszych uszkodzeń. Pozwany nie miał również zastrzeżeń co do grubości powłoki lakierniczej. Nadto, pozwany nie wykazał, że zastosowanie do naprawy części oryginalnych spowoduje wzrost wartości pojazdu. Podstawę żądania zapłaty odsetek od dnia 11 lutego 2017r. stanowią przepisy art. 481 kc i art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

(pozew k. 3-5)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa. Pozwany przyznał, że wypłacił powodowi odszkodowanie w łącznej kwocie 27.742,12 zł. Odnosząc się do zarzutu pomniejszenia wartości części zamiennych i materiału lakierniczego, ubezpieczyciel podał, że wskazane w pozwie wielkości stanowią rabaty na części i materiały lakiernicze, jakie stosują dostawcy współpracujący z pozwanym, a jakie mógłby powód uzyskać, gdyby skorzystał z oferty pozwanego. Ubezpieczyciel wskazał, że w toku postępowania likwidacyjnego informował powoda o możliwości nabycia części i materiałów u dostawców, z którymi pozwany zawarł umowy przewidujące możliwość nabycia tych części po znacznie niższych cenach. Pozwany podniósł, że przyjął faktycznie stawkę za roboczogodzinę w wysokości 100 zł, która została ustalona w oparciu o średnie stawki stosowane przez warsztaty naprawcze współpracujące z pozwanym. Powód natomiast nie wykazał, że powinny być zastosowane stawki wyższe, w tym przyjęte przez (...). W ocenie pozwanego, w sytuacji, gdy poszkodowany sprzedał uszkodzone auto, występuje szkoda częściowa stanowiąca różnicę pomiędzy wartością rynkową pojazdu a kwotą uzyskaną ze sprzedaży. Zdaniem pozwanego w przedmiotowej sprawie powód nie przedstawił okoliczności, które miałyby przemawiać za uznaniem za zasadne ustalenie kosztów naprawy z uwzględnieniem cen części oryginalnych, w tym nie przedstawił żadnych rachunków na okoliczność naprawy. Jednocześnie, pozwany zauważył, że skoro jedyną różnicą pomiędzy częściami oryginalnymi a alternatywnymi jest brak logo marki producenta, to nie ma to wpływu na sprawność techniczną, komfort jazdy czy bezpieczeństwo. Zdaniem pozwanego, wbrew art. 6 kc, powód nie wykazał w niniejszej sprawie wysokości szkody.

(odpowiedź na pozew k. 46-52)

Z uwagi na częściowe zaspokojenie roszczenia po wniesieniu pozwu, pismem z dnia 6 czerwca 2017r. powód cofnął pozew w zakresie kwoty 4.944,84 zł.

(pismo procesowe powoda z dnia 6 czerwca 2017r. k. 36)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 stycznia 2017r. doszło do kolizji drogowej w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód osobowy marki T. o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność powoda M. J.. Sprawca kolizji miał zawartą umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych z pozwanym Towarzystwem (...) S.A. z siedzibą w W..

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o potwierdzenie okoliczności zdarzenia szkody [w:] akta szkody płyta CD k. 45, notatkę ze zdarzenia drogowego tamże)

Powód zgłosił szkodę pozwanemu w dniu 11 stycznia 2017r. W toku postępowania likwidacyjnego zakład ubezpieczeń sporządził kalkulację naprawy, na podstawie której określił koszt naprawy na kwotę 22.324,11 zł. W piśmie przewodnim załączonym do kalkulacji pozwany poinformował powoda, że odszkodowanie wypłaca za naprawę tylko tych części, które zostały wymienione w załączonej kalkulacji kosztów naprawy i pozostają w związku przyczynowo - skutkowym z zaistniałą szkodą, a także wskazał, że przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody jest możliwe w

sieci warsztatów współpracujących z Towarzystwem (...). W kalkulacji wskazano również, że „w przypadku trudności z nabyciem:

- części oryginalnych w cenach podanych w niniejszym kosztorysie,
- materiałów lakierniczych w cenach podanych w niniejszym kosztorysie,

prosimy o kontakt z (...) S.A. – mail: (...) lub pod nr telefonu +48 22 272 00 08”. Kalkulacja została sporządzona w oparciu o dostępne na rynku części - O, (...) i P. Decyzją z dnia 8 lutego 2017r. pozwany przyznał powodowi odszkodowanie w wysokości 22.324,11 zł. Następnie, pozwany sporządził kolejną kalkulację, w której koszt naprawy został określony na kwotę 22.797,28 zł. W przedmiotowej kalkulacji znalazły się podobne informacje o możliwości nabycia części zamiennych i materiałów lakierniczych, co w poprzedniej. Decyzją z dnia 10 kwietnia 2017r. pozwany przyznał powodowi dodatkowo odszkodowanie w kwocie 473,17 zł. Już po doręczeniu pozwu w niniejszej sprawie, decyzją z dnia 26 maja 2017r. pozwany dopłacił poszkodowanemu kwotę 4.944,84 zł z tytułu odszkodowania za szkodę. Powyższa kwota została wypłacona powodowi w dniu 30 maja 2017r.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: potwierdzenie przyjęcia zgłoszenia szkody [w:] akta szkody płyta CD k. 45, decyzję pozwanego z dnia 8 lutego 2017r. tamże, kalkulacja naprawy nr (...) -01 tamże, decyzję pozwanego z dnia 10 kwietnia 2017r. tamże, decyzję pozwanego z dnia 26 maja 2017r. tamże, potwierdzenie wypłaty odszkodowania tamże)

Pismem z dnia 5 maja 2017r. pełnomocnik powoda wezwał pozwanego do zapłaty pozostałej części odszkodowania w kwocie 16.161,86 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 lutego 2017r. do dnia zapłaty oraz kwoty 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa profesjonalnego pełnomocnika.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o wezwanie do zapłaty z dnia 5 maja 2017r. k. 18)

Pozwane Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. zawarło z P. Przedsiębiorstwem Produkcyjno – Handlowym (...) z siedzibą w W. (jako dostawcą) umowę, na mocy której dostawca zobowiązał się do udzielenia pozwanemu i klientom wskazanym przez pozwanego rabatów na ceny nowych alternatywnych części zamiennych w celu ich wykorzystania w procesie likwidacji szkody. R. miały być udzielane przez punkty sprzedaży części wymienione w załączniku do umowy, po przesłaniu przez klienta (...) S.A. zapytania w formie mailowej na adres mailowy dostawcy. R. miały być naliczane od sugerowanej ceny sprzedaży, wskazanej w systemie kalkulacyjnym. Najbliższy punkt sprzedaży – zgodnie z załącznikiem do porozumienia – znajdował się w R.. R. na części P i Q wynosiły 25 %.

Z kolei, w dniu 25 lutego 2017r. pozwany zakład ubezpieczeń zawarł podobną umowę z (...) sp. z o.o. sp. k. w M.. R. miały być udzielane przez punkty sprzedaży części wymienione w załączniku do porozumienia, i naliczane od ceny detalicznej obowiązującej w danym punkcie sprzedaży. Dla pojazdu T. rabaty wynosiły 24 %.

W dniu 1 września 2016r. analogiczne porozumienie pozwany zawarł z (...) Z. K. B. w B.. Wysokość rabatu na materiały lakiernicze wynosiła 40 %.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o: porozumienie z dnia 1 listopada 2016r. k. 60-63, porozumienie z dnia 25 lutego 2017r. k. 90-93, porozumienie z dnia 1 września 2016r. k. 94-97)

W wyniku kolizji drogowej z dnia 11 stycznia 2017r. w pojeździe powoda uszkodzeniu uległy następujące elementy: obudowa koła przedniego prawego, końcówka podłuznicy przedniej prawej, listwa ozdobna progu prawego, dysza spryskiwacza prawego reflektora, zderzak przedni, zamocowanie chłodnicy przednie prawe, błotnik przedni prawy, maska silnika, wzmocnienie zderzaka przedniego, osłona zderzaka przedniego, osłona reflektora przeciwmgielnego prawego, osłona dolna przednia komory silnika, spoiler przedni prawy, reflektor lewy, reflektor prawy, podnośnik prawy układu oczyszczania, reflektor przeciwmgielny prawy, zestaw wspomagania parkowania przedni, ramka dolna drzwi przednich prawych, nadkole prawe, fartuch przeciwbłotny przedni prawy, wnęka koła przedniego prawego, wzmocnienie prawe wnęki koła, zbiornik układu oczyszczania, airbag kolan, pas bezpieczeństwa przedni lewy, amortyzator przedni prawy, zwrotnica przednia prawa, piasta koła przedniego prawego, sterownik poduszki

powietrznej, airbag kierowcy, sterownik reflektora xenon prawy. Wskutek wyżej opisanych uszkodzeń do wymiany kwalifikowała się m.in. zwrotnica koła przedniego prawego (z uwagi na wysokie prawdopodobieństwo usterki tego układu), a także amortyzator przedni lewy znajdujący się na tej samej osi co amortyzator uszkodzony.

(dowód: pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej M. P. k. 135-170 wraz z pisemnymi opiniami uzupełniającymi k. 191-204, 221-223, 232-234, 268-283 oraz ustną opinię uzupełniającą płyta CD k. 301)

Wysokość celowych i uzasadnionych ekonomicznie kosztów naprawy uszkodzeń samochodu powoda marki T. o numerze rejestracyjnym (...) powstałych w wyniku kolizji drogowej w dniu 11 stycznia 2017r. przy zastosowaniu średnich stawek za prace blacharskie w wysokości 135 zł/rbg i prace lakiernicze w wysokości 140 zł/rbg stosowanych na rynku lokalnym oraz cen części nowych i oryginalnych wynosi 40.224,28 zł. W wyniku zastosowania do naprawy części nowych i oryginalnych nie dojdzie do wzrostu wartości pojazdu w stosunku do jego wartości rynkowej sprzed kolizji. W wyniku szkody pojazd nie stracił na wartości. Przed kolizją w pojeździe nie były zamontowane części inne niż oryginalne.

(dowód: pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej M. P. k. 135-170 wraz z pisemnymi opiniami uzupełniającymi k. 191-204, 221-223, 232-234, 268-283 oraz ustną opinię uzupełniającą płyta CD k. 301)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, a także dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej M. P..

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd nie znalazł żadnych podstaw, aby kwestionować autentyczność przedstawionych przez strony dokumentów w postaci akt szkody, umów na dostawę części zawartych przez pozwaną zakład ubezpieczeń czy korespondencji stron. Zważyć bowiem należało, że żadna ze stron nie podniosła w toku niniejszego postępowania zarzutów co do autentyczności tych dokumentów ani też nie zaprzeczyła, że osoby podpisane pod wyżej wskazanymi dokumentami nie złożyły oświadczeń w nich zawartych. W ocenie Sądu powołane w ustaleniach stanu faktycznego dokumenty odzwierciedlają rzeczywisty przebieg postępowania likwidacyjnego prowadzonego przez Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W., a także faktyczny przebieg korespondencji pomiędzy stronami.

Za w pełni przydatny do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy dowód Sąd uznał również opinię biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej M. P.. Zdaniem Sądu opinia ta została sporządzona rzetelnie i fachowo, z uwzględnieniem całokształtu materiału dowodowego znajdującego się w aktach sprawy. Opinia ta została napisana w sposób jasny, zrozumiały, co pozwala Sądowi na prześledzenie toku myślowego biegłego. Przedstawione przez biegłego wnioski co do zakresu szkody i wysokości kosztu naprawy pojazdu są kategoriyczne oraz dobrze uzasadnione. Podkreślić również należy, że w opiniach uzupełniających biegły M. P. w sposób rzeczowy, logiczny i przekonujący odniósł się do wszystkich zarzutów zgłaszanych przez strony, w szczególności zarzutów pozwanego dotyczących uwzględnienia przy naprawie pojazdu wymiany zwrotnicy koła przedniego i amortyzatora przedniego lewego, o czym szczegółowo poniżej. Obszerne wyjaśnienia biegłego nie budzą żadnych wątpliwości Sądu w świetle zasad logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego, a także wiedzy powszechnej. W tym stanie rzeczy, Sąd uznał opinię biegłego za w pełni przydatny dowód do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Na mocy art. 227 kpc i art. 217 kpc Sąd oddalił natomiast wniosek strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego. W ocenie Sądu, opinia złożona przez biegłego M. P. jest kompletna, pełna i odnosi się do wszystkich okoliczności objętych sporem. Tym samym wszelkie sporne okoliczności zostały już dostatecznie wyjaśnione za pomocą dowodu z opinii biegłego, a uwzględnienie wniosku pozwanego o powołanie innego biegłego doprowadziłoby jedynie do nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu niniejszej sprawy.

Brak było również podstaw do uwzględnienia wniosku strony powodowej o zobowiązanie producenta pojazdu powoda do przedłożenia informacji na temat dopuszczalnej fabrycznej grubości powłoki lakierniczej (pkt 4 pozwu i pkt 12 pisma z dnia 20 września 2017r.), a także zaświadczenia bądź oświadczenia co do tego, że części inne niż

oryginalne są objęte gwarancją producenta, a naprawa pojazdu przy użyciu takich części jest zgodna z technologią naprawy producenta (pkt 3 pisma z dnia 20 września 2017r.). Zważyć bowiem należy, iż kwestia grubości powłoki lakierniczej nie była pomiędzy stronami sporna, natomiast kwestia możliwości naprawy pojazdu przy zastosowaniu części innych niż oryginalne, czy też zgodności takiego sposobu naprawy z technologią producenta zostały dostatecznie wyjaśnione za pomocą dowodu z opinii biegłego sądowego. Nadto, Sąd oddalił wniosek powoda o zobowiązanie pozwanego do przedłożenia oceny technicznej pojazdu bądź protokołu oględzin pojazdu na okoliczność stwierdzenia czy zamontowane w pojeździe powoda przed kolizją części były oryginalne. Podkreślić należy, iż w powyższym zakresie wypowiedział się biegły sądowy, a jego opinia w tym zakresie nie budzi żadnych wątpliwości Sądu.

Podstawę prawną powództwa stanowią przepisy art. 822 § 1 i 4 kc i art. 824¹ § 1 kc oraz art. 13 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Zgodnie z art. 822 § 1 i 4 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Na mocy natomiast art. 824¹ § 1 kc o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody. Z treści art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity Dz.U. z 2013r., poz. 392) wynika, iż w obowiązkowych ubezpieczeniach odpowiedzialności cywilnej odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem, nie wyżej jednak niż do wysokości sumy gwarancyjnej ustalonej w umowie. Dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy istotne znaczenie miały także przepisy art. 361 § 2 kc, zgodnie z którym w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz art. 363 § 1 kc, który stanowi, że co do zasady naprawienie szkody winno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie do stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, przy czym gdyby przywrócenie do stanu poprzedniego pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Przechodząc do szczegółowych rozważań wskazać należy, iż pomiędzy stronami nie było sporu ani co do okoliczności kolizji drogowej z dnia 11 stycznia 2017r., winy kierowcy posiadającego obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń ani tego, że odpowiedzialność za szkodę ponosi pozwany w związku z zawartą ze sprawcą umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Należało mieć również na uwadze, iż w toku postępowania likwidacyjnego pozwany zakład ubezpieczeń przyjął co do zasady odpowiedzialność za szkodę i przyznał powodowi odszkodowanie w wysokości 27.742,12 zł tytułem kosztów naprawy.

Kwestiami spornymi w przedmiotowej sprawie były natomiast zakres koniecznej naprawy pojazdu oraz wysokość szkody. W opinii biegły M. P. uwzględnił bowiem wymianę zwrotnicy koła przedniego prawego i amortyzatora przedniego lewego, co zostało zakwestionowane przez pozwanego. Zdaniem ubezpieczyciela pomiar geometrii nie daje podstaw do uznania konieczności wymiany zwrotnicy, gdyż nieprawidłowy kąt pochylenia koła wynika ze zgięcia amortyzatora. Pozwany wskazał, że nie ma także technologicznej konieczności wymiany tego elementu. Ubezpieczyciel zwrócił również uwagę, że technologia producenta pojazdu zawarta w systemie A. nie wymaga konieczności wymiany obu amortyzatorów położonych na tej samej osi. Wymiana obu amortyzatorów – jak wskazał pozwany – może być uzasadniona, gdy po wymianie amortyzatora okaże się, że różnice tłumienia pomiędzy lewą i prawą stroną sięgają 20 %, zaś w przedmiotowej sprawie nie przedstawiono pomiaru uzasadniającego przeprowadzenie takiej wymiany. W ocenie Sądu zarzuty pozwanego były bezpodstawne w świetle wyjaśnień udzielonych przez biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej. Biegły M. P. wskazał, że wprawdzie w aktach szkody nie ma dokumentacji fotograficznej przedstawiającej bezpośrednio uszkodzenie zwrotnicy koła przedniego prawego, jednak uszkodzenie tego elementu można przyjąć z wysokim prawdopodobieństwem na podstawie analizy zdjęć przedstawiających uszkodzenia układu zawieszenia, okoliczności zdarzenia, a także zakresu uszkodzeń układu

zawieszenia (uszkodzenia piasty koła przedniego prawego, amortyzatora przedniego prawego). Jak wyjaśnił biegły w jednej z opinii uzupełniających amortyzator jest bezpośrednio zamocowany do zwrotnicy, w związku z czym oddziaływanie siły zginającej działającej w czasie kolizji musiało obejmować również zwrotnicę, doprowadzając do powstania mikropęknięć. Wedle biegłego na wysokie prawdopodobieństwo uszkodzenia zwrotnicy wskazują także wyniki pomiaru geometrii zawieszenia znajdujące się w aktach szkody. Odnosząc się natomiast do zarzutu dotyczącego konieczności wymiany obu amortyzatorów umieszczonych na osi przedniej pojazdu biegły wskazał, że zgodnie z ogólnie przyjętymi zaleceniami technologicznymi taka operacja jest uzasadniona z uwagi na konieczność zachowania odpowiednich właściwości trakcyjnych poprzez zniwelowanie różnic w skuteczności tłumienia, co przekłada się na bezpieczeństwo jazdy, w szczególności skuteczność hamowania z systemem (...). Wedle wyjaśnień biegłego pojedynczy, mniej sprawny amortyzator powoduje pogorszenie działania hamulców, gdyż w przypadku istniejących różnic sprawności amortyzatorów system (...) dostosowuje siłę hamowania koła ze sprawnym amortyzatorem do koła z mniej sprawnym amortyzatorem. Przy wystąpieniu mniejszej przyczepności do podłoża pojedynczego koła w stosunku do pozostałych, cały układ będzie hamował tak jak pozwala element najsłabszy. W razie wpadnięcia jednego z kół w poślizg i utraty przyczepności do podłoża, układ (...) automatycznie zmniejszy ciśnienie płynu hamulcowego doprowadzonego do pozostałych kół, by nie doszło do niekontrolowanego obrócenia pojazdu. Biegły zwrócił uwagę, że przedmiotowy pojazd ma przebieg ponad 170 000 km, co oznacza, że brak wymiany drugiego, amortyzatora znacząco wpłynie na skuteczność hamowania. Jak dodał biegły w przypadku, gdy obie osie samochodu są niestabilne znacznie zostaje wydłużona droga hamowania, co biegły zobrazował konkretnymi wyliczeniami. Wyjaśnienia biegłego dotyczące zakresu naprawy są niezwykle wyczerpujące, logicznie uzasadnione i nie budzą żadnych wątpliwości w świetle zasad doświadczenia życiowego czy wiedzy powszechnej. Stąd, też Sąd uznał, że w przedmiotowym przypadku zaistniała konieczność zarówno wymiany zwrotnicy koła przedniego prawego jak również amortyzatora przedniego lewego położonego na tej samej osi, co uszkodzony amortyzator prawy.

Kolejną okolicznością sporną pomiędzy stronami była wysokość poniesionej przez powoda szkody. W ocenie strony powodowej wypłacone jej odszkodowanie zostało zaniżone, albowiem – jak argumentowała – pozwany zakład ubezpieczeń bezzasadnie zastosował stawki za prace blacharskie i lakiernicze w wysokości 55 zł/rbg, które rażąco odbiegają od stawek występujących na rynku, zastosował ceny części zamiennych o jakości P i Q w miejsce uszkodzonych części oryginalnych, bezzasadnie pomniejszył ceny części zamiennych o 24 % oraz zastosował bezpodstawnie współczynnik odchylenia z tytułu kosztów materiału lakierniczego w wysokości 40 %. Strona pozwana replikowała, że wyżej wymienione procentowe ograniczenia stanowią rabaty na części i materiały lakiernicze, jakie stosują dostawcy współpracujący z pozwanym, a jakie mógłby powód uzyskać, gdyby skorzystał z oferty pozwanego. W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie brak było podstaw do uwzględnienia cen części zamiennych pomniejszonych o wskazane rabaty. Zgodnie z ugruntowaną linią orzecniczą Sądu Najwyższego roszczenie o naprawienie szkody powstaje niezależnie od faktu dokonania naprawy przez osobę poszkodowaną. W wyroku z dnia 7 sierpnia 2003r. w sprawie IV CKN 387/01, LEX nr 141410 Sąd Najwyższy wskazał, że „szkoda powstaje zwykle w chwili wypadku komunikacyjnego i podlega naprawieniu według zasad określonych w art. 363 § 2 kc. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać”. Powyższą linię orzecniczą Sąd Najwyższy potwierdził w wyroku z dnia 16 maja 2002r., V CKN 1273/00, LEX nr 55518 wskazując, iż „roszczenie o świadczenie należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została dokonana. Jeśli zatem naprawa samochodu i rzeczywiste poniesienie kosztów z tego tytułu nie jest warunkiem koniecznym dla dochodzenia odszkodowania, to nie sposób podzielić poglądu, iż koszty naprawy określone przez specjalistyczny warsztat nie mogą być miernikiem dla ustalenia odszkodowania należnego powodowi, gdyż ten nie dokonał naprawy samochodu”. Poszkodowanemu przysługuje bowiem prawo wyboru naprawienia szkody tzw. metodą kosztorysową, według hipotetycznych kosztów naprawy. Zgodnie z utrwalonym na gruncie spraw o zapłatę odszkodowania z tytułu odpowiedzialności cywilnej sprawcy orzecznictwem Sądu Najwyższego, poszkodowany może nie tylko domagać się zwrotu hipotetycznych kosztów naprawy samochodu, nawet jeżeli go faktycznie nie naprawił, lecz także może domagać się odszkodowania uwzględniającego ceny nowych i oryginalnych części zamiennych oraz stawki stosowane w warsztacie wybranym przez poszkodowanego, o ile są to stawki

stosowane i występując na lokalnym rynku. Pogląd taki wyrażono m. in. w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003r. w sprawie III CZP 32/03, opubl. M.Prawn. 2004/2/81 (podobnie wyrok SN z dnia 16 maja 2002r., (...), L.; wyrok SN z dnia 7 sierpnia 2003r., IV CKN 387/01, L.), gdzie stwierdzono, że „odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku”. W uzasadnieniu powyższej uchwały w sprawie III CZP 32/03 Sąd Najwyższy podkreślił, iż poszkodowanemu przysługuje wybór odpowiedniego warsztatu naprawczego, któremu powierzy on dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu. Warsztaty te mogą posługiwać się różnymi cenami w zakresie tych samych lub podobnych prac naprawczych. Co więcej, ceny te mogą odbiegać w odpowiedniej skali od cen stosowanych przez warsztaty naprawcze działające na odpowiednim rynku lokalnym (np. na terenie określonego miasta lub gminy). Sąd Najwyższy wskazał też, iż „zgodnie z zasadą pełnej kompensaty poniesionej szkody (art. 361 § 2 kc), poszkodowany będzie mógł domagać się od podmiotu odpowiedzialnego (ubezpieczyciela) odszkodowania obejmującego poniesione koszty wspomnianych prac naprawczych. Za kategorię "niezbędnych" kosztów naprawy należałoby uznać takie koszty, które zostały poniesione w wyniku przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu jego technicznej używalności istniejącej przed wyrządzeniem szkody przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń pojazdu mechanicznego. Kosztami "ekonomicznie uzasadnionymi" będą koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego warsztat naprawczy dokonujący naprawy samochodu. Nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny te odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług naprawczych na rynku napraw samochodu. Jeżeli nie kwestionuje się bowiem uprawnienia do wyboru przez poszkodowanego warsztatu samochodowego mającego dokonać naprawy, miarodajne w tym zakresie powinny być ceny stosowane właśnie przez ten warsztat naprawczy w związku z naprawą indywidualnie oznaczonego pojazdu mechanicznego”. Podzielając w pełni stanowisko SN, należy uznać, że wymaganie od powoda, aby skorzystał z propozycji ubezpieczyciela i naprawił pojazd z uwzględnieniem rabatów oferowanych przez dostawców, z którymi pozwany zawarł stosowne porozumienia, stanowiłoby nieuzasadniony przejaw dyskryminacji i próbę narzucania poszkodowanemu sposobu naprawienia szkody. Zważywszy, że części zamiennie objęte rabatami możliwe były do zakupienia jedynie w ściśle określonych punktach sprzedaży, wymienionych każdorazowo w załączniku do porozumienia, to możliwość wyboru zarówno sposobu naprawienia szkody jak i warsztatu zostałaby istotnie ograniczona. Zwrócić należy uwagę, że z wyżej opisanych porozumień nie wynika jednoznacznie, że naprawa pojazdu mogła zostać wykonana w innym warsztacie aniżeli warsztat wskazany przez pozwanego przy zastosowaniu części objętych rabatem. W piśmie przewodnim dołączonym do kalkulacji naprawy sporządzonej przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego wskazano m.in., że „przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody jest możliwe w sieci warsztatów współpracujących z Towarzystwem (...)”. Jeśli zatem naprawa z zastosowaniem rabatów możliwa była tylko w sieci warsztatów współpracujących z pozwanym zakładem ubezpieczeń to stanowiłoby to kolejny przejaw ograniczania wolności wyboru poszkodowanego w zakresie naprawy pojazdu, co stoi w sprzeczności z aprobowaną przez Sąd orzekającą linią orzecniczą. Co istotne, z treści przedłożonych do akt niniejszej sprawy umów zawartych przez pozwanego zakład ubezpieczeń z dostawcami wynika również, że rabatami były objęte wyłącznie części o jakości Q i P, a więc części nieoryginalne. Tymczasem, w świetle przytoczonych powyżej judykatów, poszkodowany może domagać się odszkodowania uwzględniającego ceny nowych i oryginalnych części zamiennych. Części o jakości Q i P uwzględniono również w kosztorysach przygotowanych przez pozwanego, które były podstawą wyliczenia szkody w wypadku skorzystania przez poszkodowanego z propozycji ubezpieczyciela. Nadto, w przywołanym już powyżej piśmie przewodnim do kalkulacji pozwany wskazuje, że odszkodowanie wypłaca za naprawę tylko tych części, które zostały wymienione w załączonej kalkulacji kosztów naprawy i pozostają w związku przyczynowo - skutkowym z zaistniałą szkodą. Zatem, w przypadku skorzystania z propozycji pozwanego powód nie miałby możliwości naprawy samochodu wyłącznie za pomocą części nowych i oryginalnych, co również naruszałoby uprawnienia poszkodowanego przysługujące w przypadku wyrządzenia szkody. Dodatkowo należy zauważyć, że w prowadzonej przez strony korespondencji w toku postępowania likwidacyjnego pozwany informował powoda, że w przypadku trudności z nabyciem części oryginalnych w cenach podanych w kosztorysie oraz materiałów lakierniczych w cenach podanych w kosztorysie poszkodowany winien skontaktować się z pozwanym. Oznacza to, że to na poszkodowanym

spoczywał obowiązek szukania części zamiennych objętych rabatami, co mogłoby przedłużyć proces likwidacji szkody. Stanowiłoby to z pewnością dodatkową niedogodność dla poszkodowanego.

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie nie istnieją żadne przesłanki, które przemawiałyby za koniecznością uwzględnienia cen części innych niż nowe i oryginalne. Zgodnie z utrwalonym poglądem prawnym Sądu Najwyższego zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (por. uchwała składu siedmiu sędziów SN z dnia 12 kwietnia 2012r. III CZP 80/11, L.). W niniejszej sprawie biegły jednoznacznie wskazał, że w wyniku zastosowania do naprawy części nowych i oryginalnych nie dojdzie do wzrostu wartości pojazdu w stosunku do jego wartości rynkowej sprzed kolizji. Jak wyjaśnił biegły zastosowanie do naprawy części oryginalnych z logo producenta niweluje skutki naprawy pokolizyjnej, a klasa części potwierdza, że naprawa została dokonana profesjonalnie, a nie najtańszym kosztem, bez dbałości o długotrwałą sprawność, niezawodność i bezpieczeństwo. Zatem, również z tego względu nie ma podstaw do uwzględnienia części innych niż nowe i oryginalne.

Dodatkowo, należy stwierdzić, że zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą rozkładu ciężaru dowodowego wyrażoną w art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Jeśli zatem pozwany domagał się uwzględnienia przy wycenie szkody cen części innych aniżeli części nowe i oryginalne, to winien był udowodnić, że stan techniczny pojazdu uzasadniał użycie tzw. zamienników o cenach niższych niż ceny części nowych i oryginalnych. Tymczasem, z zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego nie wynika w żaden sposób, aby istniały podstawy do zastosowania innych części aniżeli nowe i oryginalne. Pozwany nie wykazał i nawet nie twierdził, że elementy uszkodzone w wyniku kolizji nosiły ślady wcześniejszych uszkodzeń czy napraw przeprowadzonych niezgodnie z technologią producenta. Sądowi znane jest orzecznictwo Sądu Najwyższego, który dopuścił możliwość uwzględnienia w wysokości zasądanego odszkodowania cen części zamiennych niepochodzących od producenta pojazdu stwierdzając, iż naprawa przy użyciu części równoważnych oryginalnym lub o porównywalnej jakości może spełniać wymogi pełnej restytucji. W postanowieniu z dnia 12 kwietnia 2012r., III CZP 80/11, L., Sąd Najwyższy stwierdził bowiem, że użycie do naprawy tzw. zamienników może być uzasadnione zwłaszcza w sytuacji, kiedy historia napraw pojazdu nie wskazuje na jego serwisowanie czy używanie do naprawy wyłącznie oryginalnych części. Jednak w przedmiotowej sprawie nie zachodzą okoliczności o jakich mowa w przywołanym judykacie. Biegły stwierdził bowiem, że z akt szkody nie wynika, aby wśród uszkodzonych wskutek kolizji z dnia 11 stycznia 2017r. części były części nieoryginalne.

Jak wskazano powyżej zakład ubezpieczeń nie ma również prawa narzucać poszkodowanym stawek za prace naprawcze i lakiernicze. Zgodnie z zasadą pełnej kompensacji szkody poszkodowany ma prawo domagać się od podmiotu odpowiedzialnego (ubezpieczyciela) odszkodowania obejmującego koszty niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych prac naprawczych. Na podstawie opinii biegłego Sąd ustalił, że średnimi stawkami na rynku lokalnym były stawki za prace blacharskie w wysokości 135 zł/rbg i prace lakiernicze w wysokości 140 zł/rbg.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, na podstawie opinii biegłego Sąd przyjął, że poniesiona przez powoda szkoda wynosi 40.224,28 zł. Biorąc pod uwagę, że na etapie postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał powodowi odszkodowanie w wysokości 27.742,12 zł, do skompensowania pozostała kwota wynosząca 12.482,16 zł. Zważywszy jednak na fakt, że zgodnie z treścią art. 321 § 1 kpc Sąd związany jest żądaniem powoda, należało zasądzić kwotę 11.217,02 zł o przyznanie jakiejś powód ostatecznie wnosił. Z uwagi na fakt, że początkowo żądanie powoda opiewało na kwotę 16.161,86 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 lutego 2017r. do dnia zapłaty, zaś po doręczeniu pozwu pozwany uiszczył na rzecz powoda kwotę 4.944,84 zł, to powodowi należały się także odsetki od wpłaconej kwoty od 11 lutego 2017r. do dnia faktycznej zapłaty tj. 30 maja 2017r. w łącznej kwocie 103,37 zł. Zatem, w sumie – na mocy na mocy art. 822 § 1 i 4 kc i art. 824¹ § 1 kc oraz art. 13 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli

Komunikacyjnych należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 11.320,39 zł. Na mocy art. 481 kc w zw. z art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych od kwoty 11.217,02 zł stanowiącej kwotę pozostałego do zapłaty odszkodowania, Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia następnego po upływie 30-dniowego terminu na wypłatę odszkodowania liczonego od dnia zgłoszenia szkody tj. od dnia 11 lutego 2017r. do dnia zapłaty. Natomiast, od kwoty 103,37 zł Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia następnego po dniu częściowej zapłaty odszkodowania tj. od dnia 31 maja 2017r. do dnia zapłaty.

Zważywszy na fakt, że powód cofnął pozew przed rozpoczęciem rozprawy co do kwoty 4.944,84 zł to w tym zakresie na mocy art. 355 kpc w zw. z art. 203 kpc Sąd umorzył postępowanie. Zgodnie z treścią art. 203 § 1 kpc pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Sąd zważył, iż w niniejszej sprawie powód cofnął częściowo pozew przed rozpoczęciem rozprawy, toteż dla skuteczności tej czynności procesowej zgoda pozwanego nie była potrzebna. Nadto, oceniając czynność procesową powoda w myśl przepisu art. 203 § 4 kpc sąd nie dopatrył się okoliczności wskazujących na to, aby czynność ta była sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzała do obejścia prawa.

O kosztach Sąd orzekł na mocy art. 98 kpc i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy – zasądził od przegrywającego w całości pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.126 zł, na którą składają się: opłata sądowa od pozwu (809 zł), zaliczka na poczet opinii biegłego sądowego (700 zł), opłata za czynności fachowego pełnomocnika – radcy prawnego w stawce minimalnej ustalona stosownie do § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (3.600 zł) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł). Nadmienić należy, iż pozwany winien zostać uznany za przegrywającego również w zakresie w jakim powód cofnął pozew, albowiem przyczyną częściowego cofnięcia pozwu była zapłata przez pozwanego kwoty 4.944,84 zł już po doręczeniu mu odpisu pozwu.

Ponadto, na podstawie art. 98 kpc w zw. z art. 5 ust. 1 pkt 3, art. 8 ust.1 i art. 83 i 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2014.1025 z późn. zm.) Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego koszty wyłożone tymczasowo przez Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Gdyni na pokrycie kosztów opinii biegłego sądowego w wysokości 1.386,59 zł.